

Sygn. akt X K 731/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniach 24.02.2017 r., 12.05.2017 r., 23.06.2017 r., 4.08.2017 r., 13.09.2017 r. sprawy:

S. B., syna A. i K. z domu R., ur. (...) w G.

T. W., syna J. i B. z domu W., ur. (...) w G.

oskarżonych o to że:

1) w dniu 3 marca 2016 r. w G. wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do skrzyni akumulatorowej lokomotywy ET 42-02 poprzez odkręcenie śrub i dokonanie zaboru z jej wnętrza w celu przywłaszczenia mienia w postaci 18 sztuk akumulatorów, wózka akumulatorowego z przekładkami i 3 sztuk pokryw osłon czopów osi silników trakcyjnych o łącznej wartości strat 16.100 złotych na szkodę firmy (...) S.A. oraz w tym samym miejscu i czasie dokonali zniszczenia akumulatorów poprzez uszkodzenia mechaniczne zacisków i wylanie elektrolitu o łącznej wartości strat 15.300 złotych na szkodę firmy (...) S.A.,

przy czym **T. W.** czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r. obejmującego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk – w stosunku do S. B.,

zaś o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk – w stosunku do T. W.

a nadto

T. W., syna J. i B. z domu W., ur. (...) w G.

oskarżonego o to że:

2) w dniach 25 – 26 stycznia 2016 r. w G. na linii kolejowej nr 266 na szlaku kolejowym G. O. – G. (...) przywłaszczył mienie w postaci 10 metrów kabla o symbolu (...) 100*4, 10 metrów kabla o symbolu (...) 50*4 oraz 150 metrów kabla o symbolu XzTKMpw 50*4*08, znajdującego się w rurach stalowych przymocowanych na starym moście nad M. o łącznej wartości strat 9.939 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. co powodowało zakłócenia – przerwanie łączności w części działania sterowania i pracy urządzeń na linii kolejowej 226

tj. o czyn z art. 254a kk

3) w dniu 13 lutego 2016 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 19 sztuk linek uszczelniających poprzez odkręcenie ich za pomocą klucza płaskiego z lokomotyw stojących na torze G. (...) przy ul. (...) o łącznej wartości strat 1.900 złotych na szkodę (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r. obejmującego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

4) w dniach 5 – 9 października 2015 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch akumulatorów, znajdujących się na podnośniku koszowym stojącym na nowo budowanym moście kolejowym nad M. o łącznej wartości strat 700 złotych na szkodę firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r. obejmującego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

5) w okresie od 1 do 11 września 2015 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia około pięciu ton elementów starego torowiska w postaci podkładek, przekładek, przytwierdzeń znajdujących się w pobliżu torowiska przy ul. (...) o łącznej wartości złomowej 3.720 złotych na szkodę (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r. obejmującego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

6) w dniach 21 – 24 listopada 2014 r. w G. dokonał włamania do wiaty mieszczącej się na terenie (...) S.A. poprzez urwanie jej kłódki za pomocą skradzionego wcześniej młota i kradzieży z jej wnętrza mienia w postaci węży spawalniczych z palnikami o łącznej wartości strat 2.140 złotych na szkodę firmy (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r. obejmującego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego **S. B.**, w ramach zarzuconego mu czynu, uznaje za winnego tego, że w dniu 3 marca 2016 r. w G. pomógł w ukryciu mienia w postaci 18 sztuk akumulatorów, wózka akumulatorowego z przekładkami i 3 sztuk pokryw osłon czopów osi silników trakcyjnych o łącznej wartości 16.100 złotych, co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że zostało uzyskane z czynu zabronionego, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 292 § 1 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 292 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

II. oskarżonego **T. W.**, w ramach czynu opisanego w punkcie 1) części wstępnej wyroku, uznaje za winnego tego, że w dniu 3 marca 2016 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał włamania do skrzyni akumulatorowej lokomotywy ET 42-02 poprzez odkręcenie śrub i dokonał zaboru z jej wnętrza w celu przywłaszczenia mienia w postaci 18 sztuk akumulatorów, wózka akumulatorowego z przekładkami i 3 sztuk pokryw osłon czopów osi silników trakcyjnych o łącznej wartości 16.100 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) S.A., przy czym czynu

tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. części kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 64 § 2 kk, na mocy art. 279 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **T. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2) części wstępnej wyroku, z tym dodatkowym ustaleniem, że oskarżony dopuścił się go przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. części kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz że działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 254a kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 254a kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **T. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 3) części wstępnej wyroku, z tym odmiennym ustaleniem, że oskarżony dopuścił się go w pierwszej połowie lutego 2016 r., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **T. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 4) części wstępnej wyroku, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego **T. W.**, w ramach czynu opisanego w punkcie 5) części wstępnej wyroku, uznaje za winnego tego, że w okresie od czerwca 2015 r. do 11 września 2015 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nieokreślonej ilości elementów starego torowiska w postaci podkładek, przekładek, przytwierdzeń znajdujących się w pobliżu torowiska przy ul. (...) o nieokreślonej wartości, czym działał na szkodę (...) S.A. w W., czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to skazuje go, a na mocy art. 119 § 1 kw w zw. z art. 19 kw wymierza mu karę 10 (dziesięciu) dni aresztu;

VII. oskarżonego **T. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 6) części wstępnej wyroku, z tym odmiennym ustaleniem, że oskarżony dopuścił się go przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. części kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 64 § 2 kk, na mocy art. 279 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VIII. na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego T. W. w punktach II – V i VII wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 1.151,28 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt jeden złotych 28/100) tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz oskarżonego T. W. z urzędu, w tym 215,28 zł (dwieście piętnaście złotych 28/100) tytułem podatku VAT;

X. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, 624 § 1 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego S. B. na

rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty, zaś oskarżonego T. W. zwalnia od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 731/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. jest osobą wielokrotnie karaną za kradzieże, popełniane przede wszystkim na terenach portowych i kolejowych. Kilka razy przebywał w zakładach karnych, w szczególności w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. odbył część kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Zarówno osoba T. W., jak i jego sposób zarobkowania były powszechnie znane mieszkańcom dzielnic S. i P. w G..

dowody: dane o karalności k. 194 - 195; odpis wyroku k. 197 – 199, 200a, 203 – 204, 205 – 206, 209 – 210, 287 akt X K 946/16

Pomiędzy 21 a 24 listopada 2014 r. T. W. udał się na teren (...) S.A. w G. aby dokonać kradzieży. Zauważył tam wiatę w formie klatki wykonanej z siatki ogrodzeniowej, z furtką zamkniętą na kłódkę, wewnątrz której znajdowały się butle z gazami, węże i palniki. O kłódkę za pomocą skradzionego wcześniej młotka. Z wnętrza pomieszczenia zabrał mienie w postaci dwóch podwójnych węży spawalniczych, 4 zegarów spawalniczych oraz dwóch palników. Sprzęt ten sprzedał przypadkowo napotkanemu mężczyźnie na złomowcu na P. za 900 zł. Wartość skradzionego mienia wyniosła 2.140 złotych na szkodę firmy (...) S.A., która nie uzyskała za nie odszkodowania od ubezpieczyciela.

dowody: zeznania świadków P. R. k. 239 – 241, k. 223 – 224 akt X K 946/16, Z. K. k. 241 - 242, k. 231 akt X K 946/16, dokumentacja techniczna k. 225 - 226 akt X K 946/16, protokół zatrzymania k. 234 akt X K 946/16, protokół przeszukania k. 236 – 237, 245 - 246 akt X K 946/16, dokument RW k. 232, informacja (...) sp. z o.o. k. 258, protokół przesłuchania świadka k. 242 – 243 akt X K 946/16, wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 51, 190, 297 akt X K 946/16, protokół eksperymentu procesowego k. 55 - 60 akt X K 946/16

W okresie od czerwca 2015 r. do 11 września 2015 r. T. W. udał się co najmniej raz na teren starego torowiska przy ul. (...) w G.. Zabrał stamtąd w celu przywłaszczenia nieokreśloną ilość elementów starego torowiska w postaci podkładek, przekładek, przytwierdzeń o nieokreślonej wartości. Elementy te sprzedawał następnie na skupie złomu. Kradzieży dokonał na szkodę (...) S.A. w W.. Mienie to nie było ubezpieczone.

dowody: zeznania świadka M. F. k. 234 – 235, k. 86 akt X K 946/16, wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 50, 190, 297 akt X K 946/16, protokół eksperymentu procesowego k. 55 - 60 akt X K 946/16, pismo (...) S.A. k. 273

W nocy, pomiędzy 5 a 9 października 2015 r. T. W. udał się na budowę Mostu K. od strony Stoczni (...) w G.. Wiedział, że znajdują się tam podnośniki koszowe, które są zasilane akumulatorami, zaś akumulatory można było sprzedać za stosunkowo korzystną cenę na skupie złomu. Na miejscu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch akumulatorów, znajdujących się na podnośniku koszowym należącym do firmy (...), który stał na nowo budowanym moście kolejowym nad M.. Łączna wartość akumulatorów wynosiła 700 złotych; mienie to nie było ubezpieczone. Akumulatory przeniósł na ul. (...), gdzie je ukrył, a następnego dnia rano sprzedał na złomowcu na ul. (...).

dowody: zeznania świadka Ł. Ł. k. 238 – 239, 103, szkic k. 106 akt X K 946/16, protokół oględzin k. 107 – 109 akt X K 946/16, płyta CD k. 114 akt X K 946/16, pismo (...) sp. z o.o. Sp. k. k. 289, wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 51, 190, 297 akt X K 946/16, protokół eksperymentu procesowego k. 55 - 60 akt X K 946/16

W pierwszej połowie lutego 2016 r. T. W., w ciągu 9 kolejnych dni kradł linki uszyniające z lokomotyw stojących na torze G. (...) przy ul. (...). T. W. wiedział, że każda lokomotywa jest wyposażona w 8 do 12 linek z jednej strony, a odkręcić je można za pomocą klucza płaskiego, przy kole przymocowane one były śrubą rozmiar 19, a przy ramie śrubą rozmiar 18. Linki te sprzedawał na złomowcach. Spowodował w ten sposób straty wynoszące 1.900 złotych na szkodę (...) S.A.

dowody: protokół oględzin k. 160 – 160v akt X K 946/16, zeznania świadka D. G. k. 211 – 213, 11 – 12, 166, wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 51, 190, 297 akt X K 946/16, protokół eksperymentu procesowego k. 55 - 60 akt X K 946/16

Pomiędzy 25 a 26 stycznia 2016 r. w G. T. W. udał się na teren linii kolejowej nr 266 na szlaku kolejowym G. O. – G. (...) by kraść kable znajdujące się w rurach stalowych. Zabrał ze sobą piłę ręczną typu brzeszczot. Przy jej pomocy odciął i zabrał 10 metrów kabla o symbolu (...) 100*4, 10 metrów kabla o symbolu (...) 50*4 oraz 150 metrów kabla o symbolu XzTKMpw 50*4*08, znajdującego się w rurach stalowych przymocowanych na starym moście nad M.. Kable te miały łącznie wartość 9.939 złotych i należały do (...) Sp. z o.o. w W.; mienie to nie było ubezpieczone. Działanie T. W. spowodowało zakłócenia – przerwanie łączności w części działania sterowania i pracy urządzeń na linii kolejowej 226.

dowody: zeznania świadka S. M. k. 237 – 238, k. 128 – 129 akt X k 946/16, dokumentacja fotograficzna k. 135 – 138 akt X K 946/16, wyliczenie szkody k. 139 akt X K 946/16, pismo (...) sp. z o.o. k. 309, protokół awaryjny k. 312 – 314, wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 51, 190, 297 akt X K 946/16, protokół eksperymentu procesowego k. 55 - 60 akt X K 946/16

W dniu 3 marca 2016 r. T. W. postanowił ukraść elementy miedziane i aluminiowe z pociągów stojących na torowiskach przy ul. (...) w G.. Po odkręceniu trzech pokryw osłon czopów osi silników trakcyjnych rozkręcił skrzynię akumulatorową lokomotywy ET 42-02 poprzez odkręcenie śrub. Z wnętrza skrzyni wymontował 18 sztuk akumulatorów oraz wózek akumulatorowy z przekładkami. Wszystkie te przedmioty ukrył w krzakach i udał się na P., by znaleźć kogoś, kto pomoże mu w ich przewiezieniu. Koło sklepu (...) przy ul. (...) spotkał A. L., którego zapytał, czy chce zarobić 10 – 20 zł za pomoc w przerzucaniu akumulatorów. A. L. zgodził się. Następnie razem poszli na ul. (...) do S. B.. Zapytali go, czy mógłby przewieźć im złom swoim samochodem. S. B. oświadczył, że nie ma czasu i mają przyjść później. Po upływie wskazanego czasu ponownie zjawili się u niego. S. B. wziął swój samochód marki K. (...) i razem pojechali na teren kolejowy, gdzie wcześniej T. W. ukrył skradzione elementy lokomotywy. S. B. zaparkował, T. W. wysiadł, przeskoczył na drugą stronę przydrożnego rowu i zaczął przerzucać akumulatory przez rów do A. L., stojącego na chodniku. Przerzucili tak kilka akumulatorów, ale nie zdążyli załadować ich do samochodu. Na miejscu pojawili się funkcjonariusze Policji, którzy zatrzymali wszystkich mężczyzn. Skradzione przedmioty miały wartość 16.100 złotych i stanowiły własność (...) S.A.; mienie to nie było ubezpieczone.

dowody: zeznania świadków M. G. k. 210 - 211, D. G. k. 211 – 213, 11 – 12, 166, A. G. k. 209, 77, A. W. k. 235 - 236, protokół oględzin k. 6 – 9 akt X K 946/16, protokół zatrzymania k. 18, 23, 28 akt X K 946/16, protokół badania trzeźwości k. 20, 25 akt X K 946/16, protokół przeszukania k. 21 – 22, 26 – 27, 30 – 31, 32 – 33, 35 – 36, 37 – 38, 39 - 40 akt X K 946/16; dokumentacja fotograficzna k. 258 – 264 akt X K 946/16, pismo (...) S.A. k. 316, częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 50, 190, 297 akt X K 946/16, protokół eksperymentu procesowego k. 55 - 60 akt X K 946/16, częściowo: wyjaśnienia oskarżonego S. B. k. 202 – 205, k. 68 akt X K 946/16, częściowo: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 200 – 202, 205

S. B. nie był dotychczas karany sądownie. Ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest skutnikiem, obecnie pracuje na skupie złomu, osiągając dochody rzędu 2.500 zł miesięcznie. Jest żonaty, ma dwoje małoletnich dzieci. Posiada dwa samochody. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie czy odwykowo.

dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 188; dane o karalności k. 151

T. W. jest kawalerem i ma sześćoro małoletnich dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe niepełne. Deklaruje, że na wolności pracował jako budowlaniec, osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 3.000 – 3.500 zł

miesięcznie. Nie posiada majątku większej wartości. Według oświadczenia stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony neurologicznie. Leczył się psychiatrycznie oraz odwykowo. Przeprowadzone badania pozwoliły stwierdzić, iż nie jest on chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Warunki z art. 31 § 1 i 2 kk nie są w stosunku do niego spełnione. Biegli rozpoznali jedynie u niego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru oraz obniżenie funkcji poznawczych, a także uzależnienie mieszane.

dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego T. W. k. 188; opinia sądowo – psychiatryczna k. 269 - 271

W postępowaniu przygotowawczym ani na rozprawie S. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

vide: wyjaśnienia oskarżonego S. B. k. 202 – 205, k. 68 akt X K 946/16

T. W. w postępowaniu przygotowawczym był przesłuchiwany trzykrotnie, za każdym razem przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów, złożył obszernie wyjaśnienia, które następnie podtrzymywał, wziął też udział w eksperymencie procesowym oraz dwukrotnie złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. W postępowaniu sądowym wycofał się z woli skazania w trybie art. 335 kpk, przyznał się jedynie do pierwszego zarzutu, a co do pozostałych zadeklarował, że jest niewinny, a pierwotnie przyznał się do nich, żeby mieć łagodniejszy wyrok.

vide: wyjaśnienia oskarżonego T. W. k. 206 - 207, k. 52 – 54, 190 akt X K 946/16

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 kpk, odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonych, odsyłając w tym zakresie do niżej wskazanych kart akt.

Sąd zważył co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zaś wyjaśnienia oskarżonego T. W. złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznania świadków P. R., Z. K., M. F., Ł. Ł., D. G., S. M., M. G., A. W. i A. G., uzasadnia przypisanie oskarżonym T. W. i S. B. wszystkich czynów przypisanych oskarżonym w wyroku.

Po pierwsze, należy stwierdzić, iż Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by uznać za niewiarygodne wyjaśnienia T. W. złożone w postępowaniu przygotowawczym. Na tym etapie procesu oskarżony był przesłuchiwany trzykrotnie, za każdym razem przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów, złożył obszernie wyjaśnienia, które następnie podtrzymywał, wziął też udział w eksperymencie procesowym oraz dwukrotnie złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Podczas pierwszego przesłuchania T. W. wyjaśniał nie tylko na okoliczność zdarzenia z dnia 3 marca 2016 r., kiedy to został schwytany na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, ale i o innych przestępstwach, co do których organy ścigania nie miały dotąd wiedzy, iż popełnił je właśnie T. W.. Warto zaznaczyć, że oskarżony wcale nie musiał wspominać o tym, że dopuścił się tych występków; uczynił to dobrowolnie, wyjaśniał obszernie, podawał wiele szczegółów, w tym także takich, które nie wyszły do tej pory na jaw, nie były zawarte w aktach postępowań umorzonych z powodu niewykrycia sprawców, a które okazywały się prawdziwe, a następnie podczas eksperymentu procesowego okazywał miejsca, w których działał i opisywał sposób, w jaki postępował. Oskarżony wspominał nawet o tym, iż w jednym przypadku był podejrzewany o popełnienie przedmiotowego przestępstwa, ale podczas przesłuchania zaprzeczył temu i nie wyciągnięto wobec niego żadnych konsekwencji. Protokół tego przesłuchania rzeczywiście znajduje się w aktach sprawy. W ocenie Sądu, gdyby T. W. nie miał nic wspólnego z przestępstwami, do których się przyznał, nawet przy pomocy funkcjonariuszy Policji i w oparciu o akta umorzonych spraw, nie byłby w stanie złożyć tak szczegółowych wyjaśnień oraz w taki sposób zachować się podczas eksperymentu. Ponadto, trudno znaleźć jakąkolwiek sensowną motywację, jaka mogłaby skłonić T. W. do przyznania się do szeregu niepopełnionych przestępstw. Twierdzenie, iż dzięki temu oskarżony spodziewał się uzyskać łagodniejszy wyrok jest oczywiście absurdalne; nawet przy daleko posuniętej woli współpracy z organami ścigania kara za sześć przestępstw będzie zawsze surowsza niż za jedno, zwłaszcza że chodzi o przestępstwa popełnione w warunkach recydywy. T. W. jest człowiekiem doświadczonego w kontaktach z wymiarem sprawiedliwości i z pewnością dokładnie zdawał sobie z

tego sprawę. Teoretycznie, chęć współpracy okazywana przez T. W. mogła też wynikać z obawy przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania. Tłumaczyłoby to irracjonalne - przy założeniu, że oskarżony przyznawał się do przestępstw niepopelnionych - zachowanie podczas pierwszego przesłuchania, ale już nie podczas kolejnych, kiedy aresztowanie mu nie groziło. T. W. mógł znacznie wcześniej wycofać się z deklarowanego przyznania się do winy, a jednak nie uczynił tego aż do momentu, gdy miał zapaść niekorzystny dla niego wyrok. Dlatego też, w ocenie Sądu, T. W. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniał szczerze i spontanicznie, zgodnie z prawdą, zaś zmiana jego postawy, zaprezentowana przed sądem, wynikała wyłącznie z przyjętej przez niego, zmienionej linii obrony, która nie miała oparcia w rzeczywistości. Stąd wyjaśnienia oskarżonego w tej części mogły zostać uznane za główny dowód jego sprawstwa w zakresie czynów opisanych w punktach III - VII wyroku.

Z wyjaśnieniami oskarżonego T. W. w tym zakresie korelują zeznania świadków będących pracownikami i przedstawicielami pokrzywdzonych przedsiębiorstw - (...), Z. K., M. F., Ł. Ł., D. G., S. M., M. G. i A. W.. Każdy z tych świadków w sposób szczegółowy i rzeczowy opisał, jakie mienie było przedmiotem kradzieży, w jaki sposób było zabezpieczone, na przestrzeni jakiego czasu wykryto kradzież i jakie poczyniono ustalenia odnośnie sprawcy tego czynu. Ustalenia na temat wartości mienia oraz niezyskania odszkodowania za jego utratę zostały doprecyzowane poprzez dopuszczenie dowodu z dokumentów, z których te okoliczności wynikały. Uzyskane w ten sposób informacje są w pełni spójne, nie stoją też w sprzeczności z depozycjami T. W., w związku z czym Sąd dał im wiarę w całości.

Podobnie Sąd ocenił zeznania M. G., A. G. oraz A. W., których zeznania dotyczyły kradzieży akumulatorów z lokomotywy. Do tego popełnienia tego przestępstwa T. W. konsekwentnie się przyznawał, jednakże obrona kwestionowała wartość strat, podnosząc, że akumulatory będące przedmiotem kradzieży, które zostały odzyskane, nadawały się do powtórnego użytku. Świadkowie, w tym funkcjonariusz policji uczestniczący w zatrzymaniu oskarżonych, przedstawili jednak jasno i logicznie okoliczności, w jakich akumulatory zostały odzyskane. W świetle wyjaśnień T. W. nie budzi wątpliwości fakt, że zostały one wymontowane, przy tym w pewnym stopniu uszkodzone, wylał się z nich elektrolit, później zostały ukryte w zaroślach, a na koniec były przerzucane przez rów melioracyjny. W konsekwencji, jak zgodnie zeznali M. G. i A. W., nadawały się one tylko do utylizacji, a nie do naprawy, co zresztą nastąpiło. obrońcy wnosili o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia stanu akumulatorów i możliwości ich ponownego wykorzystania, jednakże wnioski ten został oddalony, jako niemożliwy do realizacji - przedmiotowe akumulatory zostały zutylizowane, więc nie mogą zostać poddane oględzinom przez biegłego, nie sporządzono także tak szczegółowej dokumentacji, by możliwe było obecnie dokładne określenie, w jakim były stanie; nie pozwala na to także słowny opis, przekazany przez świadków uczestniczących w ich odzyskaniu. Biegły nie byłby zatem w stanie wydać rzetelnej opinii na ten temat; ewentualne wnioski byłyby jedynie hipotezami. Zresztą, należy zauważyć, że wydaje się oczywistym, że właściciel odzyskanego mienia postępuje z nim tak, by ponieść jak najmniejszą stratę, zatem gdyby naprawa akumulatorów była technicznie możliwa i ekonomicznie opłacalna, zapewne właściciel zdecydowałby się na nią; skoro tego nie uczynił, najwyraźniej nie mógł w ten sposób odnieść korzyści. Z powyższych względów Sąd oparł się na zeznaniach powyższych świadków, także co do tego, co zeznali na temat możliwości powtórnego wykorzystania odzyskanego mienia.

Jako miarodajną ocenił Sąd opinię sądowo - psychiatryczną wydaną na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego T. W. oraz jego zdolności rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem tempore criminis. Sąd zważył, iż opinia ta spełnia wymagania określone w art. 202 kpk, została wydana w oparciu o dane z akt sprawy oraz badanie sądowo-psychiatryczne, przez dwoch biegłych lekarzy psychiatrów, tym samym zostały zachowane wszystkie wymogi stawiane tego typu opiniom i brak jest podstaw do kwestionowania jej rzetelności oraz trafności.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 394 § 1 i 2 kpk, w szczególności protokoły zatrzymania, przeszukania, oględzin, eksperymentu procesowego, badań trzeźwości, dokumentację fotograficzną, pisma pokrzywdzonych, wyliczenia szkód, dane o karalności i odpisy wyroków. Ich autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zostały one sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

W kontekście powyższych dowodów Sąd uznał za jedynie częściowo wiarygodne wyjaśnienia S. B., zaś relację A. L. - za generalnie niewiarygodną.

Wyjaśnienia A. L. należało ocenić jako skrajnie asekuracyjne. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony w zasadzie odmówił ich składania, tłumacząc się tym, że obawia się T. W.. Tłumaczenie to w zasadzie jest przekonywujące; T. W. jest znacznie młodszy od A. L., wydaje się bardziej zdemoralizowany i zdeterminowany, można przypuszczać, że mógłby być skłonny do tego, by zemścić się na słabszym współoskarżonym za obciążające go wyjaśnienia. Jednocześnie jednak z takiego tłumaczenia można wnioskować, iż A. L., gdyby wyjaśniał, mógłby pogrzyść T. W.. Na rozprawie jednak A. L. usiłował uchronić od odpowiedzialności karnej wszystkich oskarżonych - wskazywał, że chodziło o drobne elementy, „mały złom”, „pogięte elementy”, które nie wyglądały jak akumulatory, o udzielenie pomocy koledze, o „normalną rzecz, a nie czyn karalny”. Wyjaśnienia te trudno uznać za zgodne z prawdą w świetle dokumentacji opisującej przedmioty, które odnaleziono na miejscu przestępstwa, które w żadnym razie nie odpowiadały opisowi przedstawionemu przez A. L.. W podobnie zafalszowany sposób wyjaśniał także A. L. przebieg wydarzeń, które doprowadziły do zatrzymania oskarżonych - w jego ocenie, wszystko działo się właściwie błyskawicznie: „Jak ten pan B. zajechał to kolega W. zdążył wrzucić pognieciony element i od razu była akcja”. Jednakowoż, po dopytaniu, oskarżony był w stanie wskazać, że po dojechaniu na miejsce wszyscy trzej wysiedli, S. B. stał przy samochodzie, T. W. przeszedł przez rów w krzaki, gdzie był rzekomy złom, że przerzucił jeden z elementów przez kanał, i dopiero pojawiła się Policja. Wszystkie te czynności musiały zatem zająć trochę czasu, a zarówno A. L., jak i S. B. - wbrew temu, co deklarowali - mogli się nieco zorientować w sytuacji. Dlatego też Sąd nie przyjął wyjaśnień A. L. za podstawę ustaleń faktycznych, z wyjątkiem tych ich części, które dotyczyły okoliczności bezspornych, takich jak fakt przebywania A. L. na miejscu przestępstwa oraz potwierdzana przez nich obecność T. W. i S. B..

Nieco bardziej wiarygodne, w ocenie Sądu, były wyjaśnienia S. B.. Oskarżony, zwłaszcza na rozprawie, starał się przedstawić sytuację w miarę szczegółowo, opisując dwie wizyty współoskarżonych w jego domu, motyw, dla których zdecydował się udzielić im pomocy i przebieg wydarzeń na miejscu. Treść jego wyjaśnień co do zasady nie jest sprzeczna z wyjaśnieniami T. W. oraz zeznaniami świadków. Niemniej jednak, w wyjaśnieniach S. B. widoczne jest wyraźnie dążenie do przedstawienia swojej osoby w jak najkorzystniejszym świetle - oskarżony powoływał się szeroko na swoje doświadczenie w legalnym poszukiwaniu złomu, na długą wdzięczność wobec T. W. oraz wielokrotnie podkreślał, że nie był świadomy, w czym pomaga. Jego wyjaśnienia złożone na rozprawie różnią się przy tym znacząco od tych, które składał na etapie postępowania przygotowawczego. Na rozprawie wskazywał, że obaj współoskarżeni przeskoczyli przez rów i poszli w krzaki, poszli po złom, a jak policja przyjechała, to T. W. był po drugiej stronie rowu, a A. L. wrócił na ścieżkę. Według oskarżonego, „prawdopodobnie” jeden akumulator został przeniesiony, zaprzeczył jednak, jakoby to widział. Natomiast w postępowaniu przygotowawczym S. B. podawał, że widział, jak koledzy przerzucają skradzione elementy. Ostatecznie, po zadaniu oskarżonemu szeregu pytań, S. B. nie był w stanie wyjaśnić, co rzeczywiście widział i jak według niego zachowywały się w tej sytuacji poszczególne osoby. Tak chwiejne i niekonsekwentne wyjaśnienia nie mogły, co oczywiste, posłużyć w pełni do rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie. Natomiast mogły, w pewnym zakresie zobrazować, w jakiej sytuacji znalazł się oskarżony, co następnie było przedmiotem rozważań Sądu co do powinności S. B., o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Na podstawie opisanych powyżej dowodów, po pierwsze, Sąd uznał, że w dniu 3 marca 2016 r. w G. T. W. dokonał włamania do skrzyni akumulatorowej lokomotywy ET 42-02 poprzez odkręcenie śrub i dokonał zaboru z jej wnętrza w celu przywłaszczenia mienia w postaci 18 sztuk akumulatorów, wózka akumulatorowego z przekładkami i 3 sztuk pokryw osłon czopów osi silników trakcyjnych o łącznej wartości 16.100 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) S.A. Czyn ten wyczerpywał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk, gdyż niewątpliwie, działanie oskarżonego ukierunkowane było na zabór nienależącego do niego mienia, było to mienie cudze, nie porzucone, lecz czynnie wykorzystywane przez spółkę kolejową, o czym oskarżony doskonale wiedział. Aby zabrać owe cenne elementy lokomotywy, oskarżony musiał wymontować je, przełamując zabezpieczenia w postaci śrub i wyciągając je na zewnątrz pojazdu. Choć oskarżonemu ostatecznie nie udało się spieniężyć łupu, przestępstwo należy uznać za dokonane, a nie usiłowane, jako że wymontowane elementy zostały zabrane z miejsca przestępstwa, przeniesione w zarośla i tam ukryte w oczekiwaniu na środek transportu. Podkreślenia wymaga bowiem, że kradzież jest dokonana w chwili

zawładnięcia przez sprawcę cudzą rzeczą w zamiarze jej przywłaszczenia (Marek, Peczeniuk (w:) Marek, Pływaczewski, Peczeniuk, Kradzież..., s. 53 i n.), przy czym sam „zabór” – zawładnięcie rzeczą – polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejęciu we własne władztwo sprawcy (Peiper, Komentarz, s. 541; Górniok, Pleńska, Przepisy..., (w:) System, 1989, s. 405; Marek, Komentarz, s. 589; Michalski (w:) Wąsek II, s. 763 i n.) i charakteryzuje się bezprawnością, jego dokonanie następuje bez zgody właściciela lub posiadacza rzeczy (Peiper, Komentarz, s. 541; Marek, Komentarz, s. 590; wyrok SN z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 7-8, poz. 5). Jednocześnie Sąd wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu fakt zniszczenia akumulatorów poprzez wylanie z nich elektrolitu, choć rzeczywiście do tego doszło, gdyż nie spowodowało to żadnych dalszych strat, nie związanych z kradzieżą; zniszczone zostało to samo mienie, które zostało ukradzione, zatem to zachowanie T. W. stanowiło czyn współukarany następczy i nie powinno być uwzględniane ani w opisie czynu, ani w jego kwalifikacji (przepis art. 288 § 1 kk również został wyeliminowany z kwalifikacji prawnej czynu).

Natomiast, skoro ustalono, że T. W. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. części kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, to popełnienie przez niego kolejnego przestępstwa z art. 279 § 1 kk oznacza, że oskarżony odpowiada w warunkach multirecydywy (art. 64 § 2 kk). Okoliczność ta również znalazła odzwierciedlenie w treści punktu II wyroku.

Popełnienie tego samego czynu zarzucono także oskarżonemu S. B., jednakże, w ocenie Sądu, ustalone okoliczności sprawy wskazują na konieczność istotnej zmiany opisu czynu i kwalifikacji prawnej co do tego oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wykazał, by S. B. porozumiał się z współoskarżonymi w zakresie dokonania kradzieży, a tym bardziej – kradzieży z włamaniem. Wręcz przeciwnie, z poczynionych ustaleń wynika, że T. W. i A. L. udali się do S. B. po pomoc już po dokonaniu kradzieży, tj. po wymontowaniu i ukryciu w zaroślach elementów lokomotywy. Oczywistym jest, że nie można oskarżonemu przypisać zamiaru popełnienia kradzieży, o której dowiedział się już po tym, jak przestępstwo zostało zakończone. Tym samym, zachowanie S. B. można rozpatrywać tylko na gruncie przepisów dotyczących paserstwa, tj. udzielenia pomocy w ukryciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Kluczowym dla rozstrzygnięcia, czy faktycznie oskarżony popełnił czyn zabroniony jest ustalenie, czy S. B. wiedział, że ma pomagać w przewiezieniu skradzionego mienia (art. 291 § 1 kk), albo czy na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że mienie to zostało uzyskane za pomocą czynu zabronionego (art. 292 § 1 kk). Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na wykazanie, iż S. B. wiedział, że chodzi o przedmioty kradzione; T. W. zaprzecza, jakoby poinformował o tym współoskarżonego, wskazał, że ogólnie była mowa o przewiezieniu złomu, podobnie wypowiada się także A. L.. Ani pora dnia, ani inne okoliczności nie wskazywały bezpośrednio na to, że przestępne pochodzenie rzekomego „złomu” można uznać za oczywiste. Sąd przypisanie S. B. umyślnego paserstwa byłoby, w ocenie Sądu, nieuzasadnione. Natomiast dalsze okoliczności sprawy, zdaniem Sądu, powinny były uświadomić S. B., że bierze udział w przestępstwie. I tak, po dojechaniu na miejsce ukrycia skradzionych elementów S. B. musiał zauważyć, że znajduje się w punkcie mało uczęszczanym, w pobliżu terenu torowisk (...), na których znajduje się mienie będące częstym, łatwym łupem dla złodziei. Następnie, oskarżony widział, że T. W. udaje się po rzekomy złom na drugą stronę kanału, w krzaki, co również nie jest typowym miejscem dla składowania własnego mienia. Po przerzuceniu na drugą stronę kanału S. B. mógł zaś zobaczyć, że nie jest to deklarowany przez T. W. złom, lecz akumulatory z lokomotywy, zresztą świeżo wymontowane, co mógł ocenić, widząc, że są one jeszcze mokre od wylanego z nich elektrolitu (notabene, S. B. w swoich wyjaśnieniach dokładnie opisywał, jak takie akumulatory wyglądają, zatem z pewnością był w stanie zidentyfikować, co w rzeczywistości ma przewieźć). Do tego, S. B. jako wieloletni mieszkaniec dzielnicy S., znający T. W. aż tak dobrze, że był mu nawet winny przysługę, musiał wiedzieć, że T. W. ma złą opinię w środowisku lokalnym, że wielokrotnie popełniał przestępstwa przeciwko mieniu i że z tego tytułu przebywał w zakładzie karnym. Co najmniej w tym momencie S. B. mógł i powinien się zatem zorientować, że z całą pewnością przedmioty, które obiecał przewieźć, pochodzą z przestępstwa. Pomimo tego, w żaden sposób nie zareagował, nie wyraził sprzeciwu, nie odjechał, milcząco akceptując swój udział w popełnieniu

występku. W ocenie Sądu, takie zachowanie wyczerpuje znamiona czynu z art. 292 § 1 kk, co też zostało S. B. przypisane w punkcie I wyroku.

Po drugie, T. W. przypisano także popełnienie przestępstwa z art. 254a kk w okresie pomiędzy 25 a 26 stycznia 2016 r. poprzez zabór kabli znajdujących się w rurach stalowych. Czynu tego dopuszcza się ten, kto zabiera, niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku element wchodzący w skład m.in. linii kolejowej, powodując przez to zakłócenie działania całości lub części linii. Zachowanie T. W. polegające na zaborze okablowania spowodowało zakłócenia – przerwanie łączności w części działania sterowania i pracy urządzeń na linii kolejowej 226. T. W. wiedział, że taki skutek nastąpi, gdyż świadomie wybrał jako przedmiot zaboru element czynnego urządzenia kolejowego, linii, którą kursowały pociągi, zatem przypisanie oskarżonemu tego przestępstwa jest w pełni zasadne.

Dodatkowo, skoro ustalono, że T. W. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. części kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, to także w tym przypadku działał w warunkach recydywy (art. 64 § 1 kk). Choć czyn z art. 254a kk nie znajduje się w rozdziale zawierającym przestępstwa przeciwko mieniu, to jednak ten konkretny czyn należy uznać za przestępstwo podobne do występku z art. 279 § 1 kk, bo niewątpliwie popełniony został w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - głównym celem T. W. było uzyskanie kabla, który mógłby sprzedać na skupie złomu i uzyskać za to pieniądze, zaś zakłócenie działania linii kolejowej było konsekwencją, z którą jedynie się godził. W tym zatem zakresie Sąd uzupełnił kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu w punkcie III wyroku czynu.

Odnosnie zarzuconej T. W. kradzieży linek z lokomotywy, Sąd nie miał wątpliwości, że stanowi ona występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, jak przyjęto w akcie oskarżenia, gdyż oskarżony świadomie dopuścił się zaboru cudzego mienia, by je spieniężyć, a wartość skradzionych przedmiotów znacznie przekraczała próg dzielący przestępstwo od wykroczenia. Drobnej modyfikacji w punkcie IV wyroku uległo jedynie określenie czasu popełnienia przestępstwa, gdyż na podstawie przedstawionych dowodów da się go określić jedynie w przybliżeniu. To samo tyczy także zarzuconej T. W. kradzieży akumulatorów z podnośnika kosowego (pkt V wyroku).

Natomiast w zakresie zarzuconej T. W. kradzieży podkładek, przekładek, przytwierdzeń znajdujących się w pobliżu torowiska przy ul. (...), ujawnione w toku rozprawy dowody nie pozwoliły na ustalenie, że oskarżony dopuścił się jej w wykonaniu jednego, z góry powziętego zamiaru (art. 12 kk). Wręcz przeciwnie, zarówno z wyjaśnień T. W., jak i z okoliczności dokonywania tych kradzieży wynika, że było to działanie spontaniczne, podejmowane przez oskarżonego na przestrzeni kilku miesięcy, w różnych odstępach czasu, w wyniku doraźnego impulsu, dla uzyskania niewielkiej sumy pieniędzy. Przestępstwo wykryto stosunkowo późno, nie da się w żaden sposób ustalić, kiedy dokładnie T. W. pojawiał się na torowisku i co konkretnie stamtąd każdorazowo zabierał. Wiadomo jedynie, że za każdym razem brał kilka metalowych elementów, i że był tam w okresie od czerwca 2015 r. do 11 września 2015 r., a także wcześniej, gdyż tak wyjaśnił. Na tej podstawie można przyjąć, że T. W. z pewnością dopuścił się kilku kradzieży wykroczeniowych. Niemniej jednak wykroczenia popełnione do maja 2015 r. uległy już przedawnieniu (przy uwzględnieniu zmiany przepisów dotyczących przedawnienia wykroczeń z dniem 1 czerwca 2017 r.), w związku z czym można pociągnąć T. W. do odpowiedzialności jedynie za zachowania podjęte po tej dacie, a skoro nie wiadomo, ile ich było, ale co najmniej jedno, to - zgodnie z zasadą rozstrzygania nieusuwalnych wątpliwości na korzyść oskarżonego - skazać go można było za jedno wykroczenie. Stąd Sąd w punkcie VI wyroku przyjął, że T. W. w okresie od czerwca 2015 r. do 11 września 2015 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nieokreślonej ilości elementów starego torowiska w postaci podkładek, przekładek, przytwierdzeń znajdujących się w pobliżu torowiska przy ul. (...) o nieokreślonej wartości, czym działał na szkodę (...) S.A. w W., a czyn ten zakwalifikowany został jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Wreszcie, odnośnie zarzuconej T. W. kradzieży węży spawalniczych z palnikami, Sąd nie miał wątpliwości, że stanowi ona kradzież z włamaniem. Oskarżony działał celowo, dopuścił się zaboru cudzego mienia, a następnie je zbył, wartość skradzionych przedmiotów znacznie przekraczała próg dzielący przestępstwo od wykroczenia, a do samego zaboru

doszło po przełamaniu zabezpieczeń, tj. zniszczeniu kłódki chroniącej zamkniętą wiatę, w której przechowywane były akcesoria spawalnicze. Natomiast, skoro ustalono, że T. W. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 04.11.2010 r. do 03.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do dnia 23.09.2013 r. części kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 816/12 z dnia 14 maja 2013 r., obejmującym wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10, którym orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, to popełnienie przez niego kolejnego przestępstwa z art. 279 § 1 kk oznacza, że oskarżony odpowiada w warunkach multirecydywy (art. 64 § 2 kk), a nie recydywy zwykłej, jak proponował prokurator. Okoliczność ta znalazła odzwierciedlenie w treści punktu VII wyroku.

Zdaniem Sądu, obu oskarżonym przypisać można winę w popełnieniu przypisanych im czynów. Oskarżeni są zdolni ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu którykolwiek z nich był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane im przestępstwa, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyn popełniony przez S. B. jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Wobec uprzedniej niekaralności oskarżonego, ustabilizowanego trybu życia, jaki prowadzi, stosunkowo niewielkiego stopnia winy oskarżonego, kierującego się chęcią odwzajemnienia się koledze za przysługę, w ocenie Sądu, wystarczającym było wymierzenie oskarżonemu kary najłagodniejszego rodzaju w niewielkim wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł. Kara ta, w zasadzie symboliczna, powinna spełnić głównie cel wychowawczy, uświadamiając oskarżonemu, że naruszanie porządku prawnego spotyka się z poważnymi konsekwencjami i tym samym przestrzec go przed popełnianiem jakichkolwiek przestępstw w przyszłości.

Natomiast za przestępstwa i wykroczenie przypisane T. W. można było wymierzyć następujące kary:

- za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk (pkt II i VII wyroku) - powyżej 1 roku do 15 lat pozbawienia wolności
- za czyn z art. 254a kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt III wyroku) - od 6 miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności
- za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt IV i V wyroku) - od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn z art. 119 § 1 kw (pkt VI wyroku) - aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd doszedł do przekonania, iż jedyną i najwłaściwszą karą dla oskarżonego T. W. będzie w każdym przypadku kara pozbawienia wolności (odpowiednio za wykroczenie - kara aresztu). W ocenie Sądu, na korzyść oskarżonego przemawiała okoliczność, iż w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia przestępstw, w tym także tych, których nie zdołano by mu udowodnić, gdyby nie jego wyjaśnienia. Taka postawa zasługuje na uwzględnienie przy wymiarze kary. Z drugiej jednak strony Sąd zważył, że T. W. miał pełną świadomość, iż dokonuje zaboru cudzej własności, czynił to w przeszłości wielokrotnie, uczynił sobie z tego źródło dodatkowego dochodu, mimo iż jest zdolny do pracy zarobkowej, a nawet deklaruje, że uzyskuje z niej całkiem przyzwoite wynagrodzenie. Okoliczność obciążającą T. W. stanowi nadto fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności za przestępstwa wymierzone przeciwko mieniu, odbywania kar, które nie przyniosły pożądanego efektu; działał on w omawianych przypadkach w warunkach powrotu do przestępstwa. Wobec tego, za adekwatne Sąd uznał następujące kary:

- za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk (pkt II wyroku) - 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn z art. 254a kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt III wyroku) - 1 roku pozbawienia wolności
- za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt IV wyroku) - 1 roku pozbawienia wolności
- za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt V wyroku) - 1 roku pozbawienia wolności
- za czyn z art. 119 § 1 kw (pkt VI wyroku) - 10 dni aresztu
- za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk (pkt II i VII wyroku) - 2 lat pozbawienia wolności.

Kary za przestępstwa, choć wyższe niż minimalne, nie są w żadnej mierze zbyt surowe, plasują się najwyżej na poziomie 1/6 maksymalnego zagrożenia za dany czyn, a kara za wykroczenie również jest umiarkowana.

Na zasadzie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył orzeczone wobec T. W. za przestępstwa jednostkowe kary pozbawienia wolności, wymierzając mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Sąd zastosował w tym przypadku zasadę absorpcji w dość znacznym stopniu, mając na względzie fakt, że przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione w odstępach kilku miesięcy, przestępstwa są jednorodziejowe, godzą w te same dobra prawne, niemniej jednak zostały popełnione w odmienny sposób i na szkodę różnych pokrzywdzonych. Na marginesie należy także wyjaśnić, iż Sąd nie uznał, by tożsamo kwalifikowane czyny przypisane T. W. popełnione zostały przez niego w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Wprawdzie czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich, jednakże nie zostały popełnione w podobny sposób. Oskarżony działał odmiennie, zrywając kłódkę z wiaty z akcesoriami spawalniczymi przy pomocy znalezionej na miejscu młotki i w sposób jakościowo różny, wykręcając akumulatory i inne elementy lokomotywy przy użyciu przyniesionych ze sobą celowo kluczy. Inaczej działał też T. W. kradnąc linki z lokomotyw i odmiennie, wymontowując akumulatory z podnośnika koszowego.

W punkcie szóstym uzasadnianego wyroku, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 1.151,28 zł tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz oskarżonego T. W. z urzędu, w tym 215,28 zł tytułem podatku VAT. Sąd zważył, iż wniosek w tym zakresie został złożony w toku rozprawy, a koszty te nie zostały zgodnie z oświadczeniem obrońcy w żadnym zakresie uiszczone. Przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia Sąd wziął pod uwagę etap postępowania, na którym obrońca został ustanowiony, tryb i ilość terminów rozpraw, w których brał udział.

Nadto, Sąd na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 4, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego S. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł tytułem wydatków oraz 100 zł tytułem opłaty, natomiast oskarżonego T. W. zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się z jednej strony ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów, uznając, iż nie zachodzą w sprawie żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zwolnienie S. B. od obowiązku ich poniesienia. Natomiast z drugiej strony, w przypadku T. W., Sąd uznał, że uiszczenie kosztów byłoby dla oskarżonego praktycznie niewykonalne, gdyż przez dłuższy czas będzie on przebywał w izolacji penitencjarnej, w której jego możliwości zarobkowe będą ograniczone, zaś jest on zobowiązany alimentacyjnie wobec sześciorga dzieci.